PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU EURÓPSKY PARLAMENT
EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

SUOMEN EDUSKUNTA
FINLANDS RIKSDAG

PROGRAM

WSPÓLNE SPOTKANIE PARLAMENTARNE w sprawie inicjatywy Parlamentu Europejskiego i parlamentu Finlandii

OD TAMPERE DO HAGI: POSTĘP? POSTĘPY I NIEDOCIĄGNIĘCIA W OBSZARZE WOLNOŚCI, BEZPIECZEŃSTWA I SPRAWIEDLIWOŚCI

Poniedziałek i wtorek, 2-3 października 2006 r.

Sala posiedzeń plenarnych
Parlament Europejski, Bruksela

Konkluzje prezydencji ze szczytu europejskiego w Tampere w październiku 1999 r., po raz pierwszy poświęconego wyłącznie obszarowi wolności, sprawiedliwości i sprawom wewnętrznym, stanowiły tzw. „program z Tampere". Kiedy w 2004 r. dobiegł on końca, Komisja opublikowała ocenę wskazującą najważniejsze przeszkody dla dalszych postępów, takie jak dominujący wymóg jednomyślności w Radzie i problemy z zapewnieniem, że państwa członkowskie skutecznie wdrożyły przyjęte środki. Kolejny program, będący następcą programu z Tampere, został przyjęty w listopadzie 2004 r. w Hadze podczas prezydencji holenderskiej.

W opublikowanym w czerwcu 2006 r. komunikacie[1] oceniającym stan realizacji programu haskiego Komisja Europejska stwierdza, że program z Tampere nadal zawiera wiele niedociągnięć. Podkreśla ona braki w zakresie transpozycji prawodawstwa UE w państwach członkowskich zmniejszające jego skuteczność. Komisja zaznacza również, że realizacja programu haskiego napotyka wiele trudności spowodowanych głównie szczególnym charakterem procesu decyzyjnego, takich jak rozdzielenie „pierwszego" i „trzeciego" filara[2] czy jednomyślność, która jest wymagana w niektórych obszarach (np. „trzeci filar" lub legalna migracja).
Komisja uważa, że „klauzule pomostowe" (zawarte w art. 42 TUE i art. 67 TWE) stanowią rozwiązanie pozwalające na pokonanie tych trudności w stosowaniu

[1] COM(2006)331, *„Realizacja programu haskiego: przyszłe działania"*.
[2] Pierwszy filar odnosi się do obszarów polityki zawartych w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską (TWE), takich jak wizy, azyl, imigracja i inne strategie związane z przepływem osób (tytuł IV). Trzeci filar odnosi się do współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych i postanowienia te zawarte są w Traktacie o Unii Europejskiej (tytuł VI).

„metody wspólnotowej" do polityki w obszarze wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa.

Parlament Europejski wielokrotnie wzywał do wprowadzenia w życie tych klauzul[3]. Rada Europejska obradująca w dniach 15-16 czerwca 2006 r. również wezwała prezydencję fińską, aby *„zbadała na podstawie obowiązujących traktatów możliwości udoskonalenia procedur decyzyjnych i działań w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości"*. Prezydencja fińska zorganizowała nieoficjalne posiedzenie Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 20-22 września 2006 r., podczas którego ministrowie UE omówili powyższą kwestię.

W świetle komunikatu Komisji i nieoficjalnego posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych istotne wydaje się dokonanie oceny dotychczasowych działań w ramach realizacji programu z Tampere i programu haskiego oraz celów wciąż możliwych do osiągnięcia w najbliższej przyszłości w ramach wspierania współpracy europejskiej i zwiększania efektywności i odpowiedzialności demokratycznej za środki już przyjęte w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. W 2006 roku przypada również dziesiąta rocznica apelu genewskiego („Appel de Genève") i jest to odpowiedni moment na ocenę postępu, jaki dokonał się w dziedzinie współpracy sądowej.

Podczas każdej sesji dyskusja może koncentrować się na ocenie:
- **skuteczności** polityki w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,
- równowagi w ramach polityki między **prawami** podstawowymi **a potrzebami z zakresu bezpieczeństwa**.

Praktyczne porady dotyczące debaty

• Wystąpienia rozpoczynające każdą sesję należy ograniczyć do 8 minut.
• Czas wypowiedzi zostanie ograniczony do trzech minut na jedną wypowiedź lub pytanie, tak aby umożliwić jak największej liczbie parlamentarzystów zabranie głosu podczas dyskusji.
• Osoby pragnące uzupełnić swoje wystąpienia mogą uczynić to w formie pisemnej, składając wcześniej odpowiedni dokument (najlepiej w języku angielskim lub francuskim) w sekretariacie (email: amalia.nicolaidou@europarl.europa.eu). Dokument ten zostanie rozdany podczas posiedzenia.
• Posłów, którzy chcą zabrać głos uprzejmie uprasza się o poinformowanie o tym przewodniczącego ze wskazaniem swojego nazwiska i parlamentu na specjalnym arkuszu. Głos zostanie udzielony posłom według kolejności zgłoszeń, przy czym po dwóch posłach do parlamentów narodowych występować będzie jeden poseł do Parlamentu Europejskiego itd.
• Pod koniec każdej sesji zostanie zarezerwowany krótki czas, aby umożliwić niektórym posłom reakcję na wcześniejsze wypowiedzi, w formie wystąpienia ograniczonego do jednej minuty (należy zgłaszać się za pomocą niebieskiej karty).

[3] Patrz np. rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie kolejnych kroków dotyczących okresu refleksji i analiz na temat przyszłości Europy, 14.06.2006 r., P6_TA-PROV(2006)0263.

Poniedziałek, 2 października 2006 r.

15.00-15.30 OTWARCIE

Powitania dokonają **Jean-Marie CAVADA**, przewodniczący Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych PE, **Tuija BRAX**, przewodnicząca Komisji Prawnej parlamentu Finlandii i **Matti VÄISTÖ**, przewodniczący Komisji Spraw Wewnętrznych parlamentu Finlandii.

Przemówienia wstępne wygłoszą **Josep BORRELL FONTELLES**, przewodniczący Parlamentu Europejskiego (do potwierdzenia) i **Sirkka-Liisa ANTTILA**, wicemarszałek parlamentu Finlandii.

15.30-17.00 SESJA 1

WYMIANA I OCHRONA DANYCH: JAKIE SĄ PRZESZKODY DLA WDROŻENIA ZASADY DOSTĘPNOŚCI?

Przewodniczący: **Jean-Marie CAVADA**, przewodniczący Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych PE

Na szczeblu europejskim opracowywanych jest wiele inicjatyw zmierzających do ułatwienia wymiany danych między organami państw członkowskich[4], jak również z krajami trzecimi, zwłaszcza dla celów współpracy policyjnej i sądowej.

Główną propozycją programu haskiego w tym zakresie jest stworzenie podstawy prawnej i mechanizmu wdrożenia „zasady dostępności": w październiku 2005 r. Komisja wydała wniosek dotyczący wymiany informacji podlegającej tej zasadzie[5], lecz wydaje się, że dotyczące tej kwestii negocjacje w Radzie zostały wstrzymane. Państwa członkowskie i Komisja Europejska usiłują wobec tego opracować alternatywną strategię poprzez ograniczenie liczby zaangażowanych państw (traktat z Prüm[6], poza ramami UE) lub poprzez „segmentację" obowiązku dostępności według rodzajów danych (patrz dwa niedawno przedstawione wnioski Komisji Europejskiej w sprawie wglądu do baz danych DNA i odcisków palców).

Niedawne orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie danych dotyczących nazwisk pasażerów (PNR)[7] również ukazuje, jak istotna jest kwestia wymiany i ochrony danych w przypadku, gdy ma miejsce wymiana danych z krajami trzecimi[8].

---

[4] Np. wniosek dotyczący decyzji ramowej Rady w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, patrz sprawozdanie Martine'a Roure'a, posła do PE, A6-0192/2006

[5] Wniosek dotyczący decyzji ramowej Rady w sprawie wymiany informacji w ramach zasady dostępności, COM(2005) 490

[6] Konwencja w sprawie rozszerzenia współpracy transgranicznej, szczególnie w zakresie zwalczania terroryzmu, przestępczości transgranicznej i nielegalnej migracji (traktat z Prüm) została wynegocjowana na podstawie inicjatywy Niemiec i podpisana przez Austrię, Belgię, Francję, Niemcy, Luksemburg, Holandię i Hiszpanię dnia 27 maja 2005 r.

[7] Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2006 r. w sprawach połączonych C-317/04 i C-318/04 Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

[8] Patrz zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie negocjacji porozumienia ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie wykorzystywania danych dotyczących nazwisk pasażerów (PNR)

Czy parlamenty narodowe wspierają stosowanie zasady dostępności? Czy traktat z Prüm stanowi pożądaną formę integracji? Czy parlamenty narodowe wspierają szybkie przyjęcie i zastosowanie decyzji ramowej w sprawie ochrony danych osobowych w trzecim filarze? Jakie jest stanowisko parlamentów narodowych w odniesieniu do kwestii PNR?

15.30-16.00: Wystąpienia

Peter SCHAAR, niemiecki Federalny Komisarz Ochrony Danych i przewodniczący grupy roboczej ds. art. 29
Lord AVEBURY, członek Komisji ds. Unii Europejskiej Izby Lordów, Podkomisji ds. Wewnętrznych
Alexander ALVARO i **Sophie IN'T VELD**, członkowie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego

16.00-17.00 Dyskusja

17.00-18.30 SESJA 2

JAKA JEST PRZYSZŁOŚĆ EUROPOLU?

Przewodniczący: **Matti VÄISTÖ**, przewodniczący Komisji Spraw Wewnętrznych parlamentu Finlandii

Celem Europolu, Europejskiego Urzędu Policji, który rozpoczął działanie w 1999 r., jest udzielanie pomocy państwom członkowskim UE w prowadzeniu ściślejszej współpracy w zakresie zapobiegania i zwalczania zorganizowanej przestępczości międzynarodowej. Z uwagi na to, że Europol nie wchodzi w ramy UE, jego działalność nie podlega ani nadzorowi Parlamentu Europejskiego, ani kontroli sądowej Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Ponadto trzy protokoły[9] zmieniające pierwotną konwencję o Europolu i zmierzające do poprawy zdolności operacyjnych Europolu nie zostały jeszcze ratyfikowane przez wszystkie państwa członkowskie, a więc nie mogą wejść w życie.
Parlament Europejski i kilka parlamentów narodowych wielokrotnie wnosiło o zwiększenie odpowiedzialności Europolu. W komunikacie dotyczącym oceny programu haskiego Komisja Europejska oświadczyła, że rozważa przedstawienie wniosku zastępującego obecną konwencję o Europolu i że konieczna będzie poprawa nadzoru i kontroli nad jego działalnością. W jaki sposób zostanie to zorganizowane? Jaką rolę mogą odegrać parlamenty narodowe? Dlaczego nie ustanowić wspólnej komisji parlamentarnej złożonej z przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych?

17.00-17.30 Wystąpienia

Max-Peter RATZEL, Dyrektor Europolu
Hubert HAENEL, przewodniczący Delegacji Unii Europejskiej, Senat, Francja
Claude MORAES, członek Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego

17.30-18.30 Dyskusja

---

w celu zapobiegania aktom terroryzmu i przestepczości transgranicznej, w tym przestępczości zorganizowanej, 7.07.2006 r., P6_TA-PROV(2006)0354

[9] Zgodnie z konwencją o Europolu (art. 43 konwencji o Europolu) protokoły te muszą zostać ratyfikowane przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

19.30 Kolacja w restauracji poselskiej (parter)

Wtorek, 3 października 2006 r.

9.00-10.30 SESJA 3

ZINTEGROWANE ZARZĄDZANIE GRANICAMI NA RZECZ BEZPIECZNIEJSZEJ ROZSZERZONEJ UNII?

Przewodniczący: **Jean-Marie CAVADA**: przewodniczący Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego

W ostatnich latach osiągnięto znaczne postępy w zakresie ustanowienia wspólnej polityki zarządzania granicami zewnętrznymi: skonsolidowano i rozwinięto wspólny zbiór prawodawstwa (zwłaszcza poprzez przyjęcie kodeksu granicznego Schengen); nowa Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych (FRONTEX) uzyskała rolę koordynacyjną, a koncepcja podziału obowiązków między państwa członkowskie jest obecnie silnie zakorzeniona, czego wyrazem jest utworzenie Funduszu Granic.

FRONTEX rozpoczął swoją działalność niewiele ponad rok temu. Jakie wnioski można wyciągnąć z jego dotychczasowej działalności i jakie są przyszłe wyzwania?
Obecnie rozważane jest rozszerzenie obszaru Schengen o nowe państwa członkowskie i w krajach tych odbywa się ocena wdrożenia dorobku Schengen. Oczekuje się, że w 2007 r. Rada podejmie decyzję o zniesieniu kontroli na granicach z nowymi państwami członkowskimi i pomiędzy nimi. Jakie są w tym zakresie wyzwania i trudności?

9.00-9.30 Wystąpienia

Kari RAJAMÄKI, minister spraw wewnętrznych, Finlandia
Ilkka LAITINEN, dyrektor Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych (FRONTEX)
Urmas REINSALU, przewodniczący Komisji Konstytucyjnej, Riigikogu (parlament estoński) i **Seán ARDAGH**, przewodniczący Komisji Sprawiedliwości, Równości, Obrony i Praw Kobiet parlamentu Irlandii
Henrik LAX i **Michael CASHMAN**, członkowie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego

9.30-10.30 Dyskusja

10.30-12.00 SESJA 4

RÓWNOWAGA MIĘDZY INTEGRACJĄ LEGALNYCH IMIGRANTÓW A WALKĄ Z NIELEGALNĄ MIGRACJĄ?

Przewodniczący: **Matti VÄISTÖ**, przewodniczący Komisji Spraw Wewnętrznych parlamentu Finlandii

Ostatni masowy napływ imigrantów na Malcie, Wyspach Kanaryjskich i Lampedusie pokazuje wagę problemu migracji i przyjmowania imigrantów w Unii Europejskiej. Od szczytu Rady Europejskiej w Sewilli w 2002 r. i w świetle mniej odległego nieoficjalnego

szczytu Rady Europejskiej w Hampton Court w październiku 2005 r. kwestie migracji mają priorytetowe znaczenie dla UE. Europejsko-afrykańska konferencja ministerialna nt. migracji i rozwoju, która odbyła się w dniach 10-11 lipca 2006 r. w Rabacie, pokazała, że polityka migracyjna jest związana z kwestiami rozwoju oraz że walka z nielegalną migracją powinna być prowadzona równolegle z polityką w dziedzinie legalnej migracji.

Wbrew temu w ostatnich latach polityki migracyjne rozwijane na poziomie europejskim koncentrowały się na nielegalnej imigracji i opracowywaniu środków represyjnych. Program haski przewiduje jednak nie tylko środki przeciwdziałania nielegalnej imigracji, lecz również środki realizacji wspólnej polityki imigracyjnej i wspierania integracji legalnych imigrantów. W grudniu 2005 r. Komisja Europejska opublikowała plan działania w zakresie legalnej migracji i w najbliższej przyszłości przewiduje się środki legislacyjne.
Jak parlamenty narodowe oceniają wdrożenie programu haskiego w tym obszarze?
W jaki sposób parlamenty narodowe mogą zostać zaangażowane w realizację planu działania przyjętego w Rabacie?
W ujęciu bardziej konkretnym, czy parlamenty narodowe mają świadomość, że projekt dyrektywy w sprawie powrotu nielegalnych imigrantów wywrze znaczny wpływ na krajową politykę dotyczącą ośrodków zatrzymania/przetrzymywania? Jakie jest stanowisko parlamentów narodowych w tej konkretnej kwestii, stanowiącej obecnie przedmiot negocjacji między Parlamentem Europejskim a Radą?

10.30-11.00 Wystąpienia

Kari RAJAMÄKI, minister spraw wewnętrznych, Finlandia
Adan MARTIN MENIS, szef rządu Wysp Kanaryjskich
Brunson McKINLEY, dyrektor generalny Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) (do potwierdzenia)
John DENHAM, przewodniczący Komisji Spraw Wewnętrznych, Izba Gmin
Manfred WEBER i **Stavros LAMBRINIDIS**, członkowie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego

11.00-12.00 Dyskusja

12.00-14.00 Lunch w formie szwedzkiego stołu w restauracji poselskiej (parter)

14.00-15.30 SESJA 5

10 LAT PO APELU GENEWSKIM (APPEL DE GENÈVE): JAKI JEST STAN WSPÓŁPRACY SĄDOWEJ W EUROPIE?

Przewodnicząca: **Tuija BRAX**, przewodnicząca Komisji Prawnej parlamentu Finlandii

Dnia 1 października 1996 r. siedmiu sędziów europejskich ds. walki z korupcją z Belgii (Benoit Dejemeppe), Francji (Renaud Van Ruymbeke), Włoch (Edmondo Bruti Liberati i Gherardo Colombo), Hiszpanii (Baltasar Garzón Real i Carlos Jiménez Villarejo) oraz Szwajcarii (Bernard Bertossa) wspólnie wystosowało apel o utworzenie „europejskiej przestrzeni sądowej" w celu uporania się z przestępczością o charakterze transgranicznym.
Co osiągnięto w ciągu dziesięciu lat?
Osiągnięto pewne postępy w tym kierunku (na przykład harmonizacja kilku przestępstw na poziomie europejskim, poprawa zasady wzajemnego uznawania, utworzenie europejskiej sieci sądowej i Eurojustu), lecz nadal występują przeszkody, z którymi trzeba się zmierzyć

(por. europejski nakaz aresztowania), a niektóre kwestie są wciąż omawiane (europejski nakaz dowodowy).

Rada Europejska w Tampere z roku 1999 doszła do wniosku, że zasada wzajemnego uznawania powinna stać się podwaliną współpracy sądowej w ramach Unii. Opiera się to na założeniu, że państwa członkowskie wzajemnie ufają systemom wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych innych państw członkowskich i przyjmują wspólne podejście do praw podstawowych. Wydaje się jednak, że dla niektórych państw członkowskich jest to problemem: kilka wniosków zostało zablokowanych w Radzie (np. decyzja ramowa Rady w sprawie zwalczania rasizmu i ksenofobii[10] oraz decyzja ramowa w sprawie praw proceduralnych[11]), a w niektórych przypadkach osiągnięto jedynie minimalne porozumienia (np. europejski nakaz dowodowy).

14.00-14.30 Wystąpienia

Leena LUHTANEN, minister sprawiedliwości, Finlandia
Bernard BERTOSSA, Edmondo BRUTI LIBERATI, Gherardo COLOMBO, Benoit DEJEMEPPE, Renaud VAN RUYMBEKE, sędziowie europejscy, którzy zainicjowali „Appel de Genève"
Michael KENNEDY, przewodniczący Kolegium Eurojustu

14.30-15.30 Dyskusja

15.30-17.00 SESJA 6

WALKA Z TERRORYZMEM: W JAKI SPOSÓB POPRAWIĆ SKUTECZNOŚĆ I PRZESTRZEGANIE PODSTAWOWYCH PRAW?

Przewodnicząca: **Tuija BRAX**, przewodnicząca Komisji Prawnej parlamentu Finlandii

W ciągu ostatnich kilku lat walka z terroryzmem stanowiła podstawę przyjęcia wielu aktów prawnych w celu zacieśnienia współpracy europejskiej i ustalenia wspólnych norm w tym zakresie po atakach terrorystycznych w Stanach Zjednoczonych, Madrycie i Londynie. Plan działania w dziedzinie terroryzmu (zaktualizowany w maju 2006 r.) wymienił działania, które należy podjąć w tym obszarze.
Jednakże w sprawozdaniu dotyczącym realizacji programu haskiego Komisja Europejska zaznaczyła, że *„zdecydowanie UE do walki z terroryzmem nie wydaje się być prawidłowo przekładane/przekazywane na poziomie krajowym, jeżeli w szeregu państw członkowskich występują znaczące opóźnienia w transpozycji zasadniczej decyzji ramowej w sprawie terroryzmu"*.
Ponadto kwestie PNR i Swift pokazały, że walki z terroryzmem nie można prowadzić bez uwzględnienia praw podstawowych.

Czy prawodawstwo przyjęte na poziomie europejskim jest skuteczne i wdrażane w państwach członkowskich? Czy potrzebne są nowe działania, aby poprawić walkę z terroryzmem i zwiększyć jej efektywność? Co można zrobić, aby poprawić równowagę między podstawowymi wolnościami a potrzebami bezpieczeństwa?

[10] COM(2001)0270, 2001/0270/CNS
[11] COM(2004)328, 2004/0113/CNS, decyzja ramowa Rady w sprawie niektórych praw proceduralnych w postępowaniu karnym w Unii Europejskiej

15.30-16.00 Wystąpienia

Gijs DE VRIES, Koordynator UE ds. Zwalczania Terroryzmu
Martin SCHEININ, specjalny sprawozdawca Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. ochrony i wsparcia praw człowieka i podstawowych wolności podczas walki z terroryzmem
Enzo BIANCO, przewodniczący Komisji Konstytucyjnej Senatu Włoch
Jaime MAYOR OREJA i **Javier MORENO SÁNCHEZ**, członkowie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego

16.00-17.00 Dyskusja

17.00-17.30 SESJA KOŃCOWA

W tej zasadniczej fazie obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości wymaga regularnego i efektywnego dialogu między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi.
Celem takiego dialogu powinna być poprawa przejrzystości w dziedzinie, która obejmuje jedną piąta dokumentów przedkładanych Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i dialog ten powinien również koncentrować się na aktach nieobjętych wyraźną kontrolą parlamentarną, takich jak „wspólne stanowiska" UE przyjmowane w ramach drugiego filara, lecz dotyczące kwestii wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (np. terroryzmu, praw podstawowych itp.), lub międzynarodowe umowy UE na podstawie art. 24 i 38 TUE (np. umowy z Norwegią i Islandią w sprawie europejskiego nakazu aresztowania czy z USA w sprawie PNR).

Franco FRATTINI, wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej, komisarz ds. wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa

Wnioski przygotowane przez **Tuiję BRAX**, przewodniczącą Komisji Prawnej parlamentu Finlandii, **Mattiego VÄISTÖ**, przewodniczącego Komisji Spraw Wewnętrznych parlamentu Finlandii oraz **Jean-Marie CAVADĘ**, przewodniczącego Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych PE.

29/09/2006